

Dierbare Broeders en Zusters,

“Ik verlang heen te gaan om met Christus te zijn”: zo drukt de heilige apostel Paulus in de tweede lezing zijn diepste verlangen uit, zijn diepste roeping. *“Samen met Christus zijn”*: dat is ook de roeping van elke christen en van de monniken in het bijzonder. Dom Delatte schrijft: *“Het komt er voor ons niet op aan, lang te leven, geleerd te zijn, naam te maken: het gaat er om naar God te streven, nader tot Hem te komen, ons met Hem te verenigen.”* (p7). De monnik komt naar het klooster om *“God te zoeken”* en de monnik zoekt God, precies omdat hij weet dat God zich laat vinden: *“Zoekt de Heer nu Hij zich laat vinden”*, zegt de profeet Jesaja vandaag.

De hemel, het Eeuwig Leven is uiteindelijk heel eenvoudig: het bestaat erin om onafgebroken met Christus te zijn. En ons aardse leven is slechts een voorbereiding hierop, ons laten gewennen aan de liefdevolle aanwezigheid van Christus in ons leven. Onze roeping, die van Paulus, van de monniken, van elke christen, is dus niet zozeer te ‘doen’, maar wel te ‘zijn’. Nochtans kan men Paulus niet verwijten niets te hebben ‘gedaan’, zich niet te hebben ingezet voor de wereld en de Kerk. Ook in onze lezing drukt hij nogmaals zijn verlangen uit om de christengemeenschappen ten dienste te staan. Maar tegelijkertijd, te midden van deze onafgebroken publieke activiteit, begrijpt Paulus dat zijn *“leven met Christus verborgen is in God”* (Kol3,3); zegt hij dat hij *“om Christus te winnen en één met Hem te zijn”, “alles heeft prijsgegeven”* (Fil 3,7 ev).

Hij begrijpt ook dat zijn inzet, zijn ijver slechts vruchten kan voortbrengen als het wordt gezegend door God, als het steunt op een diepe eenheid met God. *“Nisi Dominus aedificaverit domum, in vanum laborant qui edificant eam”*: *“Indien God het huis niet bouwt, dan werken de bouwers tevergeefs”* (ps 126,1), zegt de psalmist.

Op een dag kwamen de zusters van Moeder Teresa in vergadering bijeen. De vraag werd gesteld hoe hun werk onder de armen van Calcutta vruchtbaarder kon zijn, hoe ze efficiënter konden werken, hoe ze de armen beter ten dienste konden staan. Na een tijd van gebed kwamen de zusters tot het besluit dat hun werk efficiënter zou zijn, wanneer ze elke dag een extra uur eucharistische aanbidding zouden doen. Dat lijkt, menselijk gezien, een onbegrijpelijke beslissing: normaalgezien moet men, om meer te bereiken, ook meer doen. En toch, sinds die dag, zegt Moeder Teresa, kwamen de roepingen toegestroomd en het werk onder de armen werd vruchtbaarder dan tevoren. Ja, God zegt ons in de eerste lezing: *“Uw gedachten zijn nu eenmaal niet mijn gedachten, mijn wegen niet uw wegen”*. Om meer te bereiken moeten we niet ‘meer doen’, maar moeten we ‘meer beminnen’. God vraagt van ons slechts één iets: onze liefde. Al werken we van ‘s ochtends tot ‘s avonds voor de armen, al sloven we ons uit voor God en voor onze naasten, al bouwen we kathedralen en bekeren we de hele wereld, *“al schenken we alles weg wat we bezitten...als we de liefde niet hebben, dient het tot niets”* (1Kor 13,3). *“Wat telt, dat is uiteindelijk niet de hoeveelheid dingen die we doen voor God, maar wel de liefde waarmee we deze dingen doen.”*

En dat is ook de eigenlijke boodschap van het Evangelie van deze zondag. In menselijk opzicht komt de houding van de landeigenaar ons als schandalig over. Hoe men het ook draait of keert, iedereen voelt aan dat er iets onrechtvaardigs in zijn houding zit jegens de arbeiders die de hele dag hebben gewerkt, maar hetzelfde loon krijgen als zij die maar een uurtje hebben gewerkt. Kunnen we het ons voorstellen dat

deze situatie zich vandaag zou voordoen, in ons eigen leven? Dat we van 7 uur 's morgens tot 6 uur 's avonds onafgebroken druiven zouden oogsten, een keiharde arbeid, in de brandende hitte van Palestina. En dat dan, op het einde van de dag, als we volledig zijn uitgeput, enkele kerels komen om nog eventjes in de koelte van de vallende avond mee te helpen opruimen. En dat ze dan hetzelfde loon krijgen als wij? En dat niet alleen: dat de landeigenaar dan nog eens opzettelijk eerst het geld geeft aan degenen die het laatst kwamen, omdat we het zeker zouden zien? Nee, zo iets is niet rechtvaardig, wat ook de afspraken waren. Ook de vrijgevigheid is onderworpen aan de regels van de rechtvaardigheid.

De sleutel echter om deze gelijkenis van Jezus te begrijpen ligt verborgen in het eerste woord, en men leest er zo gemakkelijk over heen. En dat woord is: *“het Rijk der Hemelen.”* Ja, het gaat hier niet om zomaar een wijngaard, zomaar een salaris, het gaat hier om de hemel, om het eeuwig leven. En hier heeft ons menselijk begrip van wat rechtvaardig is nog maar weinig betekenis. *“Uw gedachten zijn niet mijn gedachten...”* De arbeiders van het eerste uur worden berispt, precies omdat ze van het Heil, van het Koninkrijk Gods, een kwestie maken van wiskunde. Maar het Rijk Gods is geen kwestie van wiskunde, maar wel een kwestie van liefde! Wie liefheeft rekent niet, wie liefheeft geeft alles en zichzelf zonder berekening.

En laat ons eerlijk zijn, wie van ons verdient er in strikte rechtvaardigheid de hemel? Wie van ons heeft recht op de hemel? Is het niet enkel en alleen door de liefde en barmhartigheid van God voor ons, arme zondaars, dat we kunnen worden gered? God is rechtvaardig, ja, maar het is een rechtvaardigheid gehuld in barmhartigheid.

We mogen niet vergeten dat het de landeigenaar, dat het God zélf is die Zijn leven voor ons heeft gegeven, die ons *“het eerst heeft bemind”*. In feite, wanneer we 's ochtend op de wijngaard aankomen, dan heeft de landeigenaar zélf reeds alle druiven geoogst! De arbeiders van het eerste uur verzetten uiteindelijk niet veel meer werk dan de arbeiders van het elfde uur. *“Mijn juk is zacht en mijn last is licht”* (Mt 11, 30). Meer nog, werken in de wijngaard van de Heer zou voor elkeen van ons een bron van grote vreugde en geluk moeten betekenen. Dat God ons roept om in zijn wijngaard te komen werken, sommigen al op het eerste uur, dat is geen straf, maar een grote genade, waarvoor we hem steeds dankbaar moeten zijn. Laten we vooral niet jaloers zijn op zij die op dit moment uitzichtloos op de markt staan, zonder hoop, zonder doel, zonder God in hun leven, of erger nog, op zij die werken in dienst van de duivel: hun leven is zeker niet minder hard dan het onze!

Dierbare broeders en zusters, het loon dat Jezus ons wil geven, namelijk samen met Hem te zijn, is ook de diepste wens van Jezus zelf voor ons allen: *“Ik wil dat zij die Gij mij hebt gegeven, met mij mogen zijn, waar ikzelf ben.”* (Joh 17,24). En Hij wacht niet tot het einde van de dag, om ons dat loon te geven. Hij geeft het ons vandaag, hier en nu reeds, als we slechts de moeite doen om ons hart te openen voor Zijn aanwezigheid in ons leven. *“Samen met Christus zijn”*: niemand heeft deze roeping meer gerealiseerd dan de heilige Maagd Maria. Moge zij ons helpen om dit ideaal te verwerkelijken, hier reeds op aarde en voor alle eeuwigheid. Amen.